

2^ο Γυμνάσιο Νέας Μάκρης

Όμιλος Φιλαναγνωσίας

Με αφορμή έναν πίνακα

Κείμενα Δημιουργικής Έκφρασης και Γραφής

2022-2023

Με αφορμή έναν πίνακα

Η σχέση τέχνης (ζωγραφικής) και λογοτεχνίας
(ως οδηγός φαντασίας και δημιουργικότητας)

Μπαλτύς, Ο δρόμος (Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Νέας Υόρκης, 1933)

Πηγή: «Ο μυστηριώδης κύριος Μπαλτύς»

<https://www.tovima.gr/print/vimagazino/o-mystiriodis-kyrios-mpaltis/>

Η τέχνη εμπνέει τη φαντασία και τη δημιουργικότητα, δίνει τροφή για το όνειρο. Η δημιουργική γραφή, που πηγάζει από την επαφή με την τέχνη, έχει έντονα βιωματικό-συγκινησιακό χαρακτήρα και αισθητικές απαιτήσεις, που υπηρετούνται από τα εκφραστικά μέσα του μεταφορικού-ποιητικού λόγου. Αποτελεί ουσιώδη πνευματική άσκηση αλλά και γλωσσική δοκιμασία. Παράλληλα, αποκαλύπτει το κρυμμένο ταλέντο και τις μύχιες σκέψεις του/της συγγραφέα.

Με βάση τον πίνακα με τίτλο «Ο δρόμος» του ζωγράφου Μπαλτύς (1908-2001), η ομάδα μαθητών/τριών του Ομίλου Φιλαναγνωσίας προχώρησε σε συζήτηση για τη σχέση της λογοτεχνίας με τη ζωγραφική, στη συνέχεια αποπειράθηκε την αναλυτική επεξεργασία του έργου του ζωγράφου και τέλος τη δημιουργική λογοτεχνική του αναπαράσταση.

Οι μαθητές, σε έναν καταιγισμό ιδεών, διατύπωσαν λέξεις και φράσεις που εμπνεύστηκαν από το έργο και εν συνεχεία υποθετικά σενάρια για το περιεχόμενο του πίνακα. Με βάση αυτή τη διεργασία, φαντάστηκαν δικές τους 'ιστορίες' ανθρώπων ή αντικειμένων που 'κινούνται' στο πλαίσιο της εικόνας και αποτύπωσαν γραπτά τη φαντασία τους, παράγοντας τα δικά τους λογοτεχνικά έργα, τα οποία παρουσιάζονται στην παρούσα ψηφιακή έκδοση.

Θ. Κ.

Δημήτρης Καλογεράς

Μια κουκλίστικη πόλη

Μία ωραία πρωινή, η λαίδη Μαρμελείντη αποφάσισε να παίξει με το νέο όμορφο κουκλόσπιτό της, που της έφερε ο μπαμπάς της απ' την Αμερική. Καθώς έπαιζε, είδε με την άκρη των ματιών της, ένα μικροσκοπικό φως. Εαφνιάστηκε! Άρχισε πλέον να κοιτά με πολύ προσοχή αυτό το μικρό φως που τρεμόπαιζε. "Μα πώς είναι δυνατόν; ποιος έβαλε αυτό το μικρό κερί στο κουκλόσπιτό μου;". Έγειρε ακόμα πιο κοντά. Έβαλε, σχεδόν, όλο το κεφάλι της στο κουκλόσπιτό της! Και τότε...βρέθηκε στο κουκλόσπιτό της, στο ίδιο μέρος με τις κούκλες της!

Άρχισε να ουρλιάζει: "Τι συνέβη; Τί μου συμβαίνει;" Προς έκπληξή της, μία κοριτσίστικη φωνή της απάντησε: "Λαίδη Μαρμελείντη, επιτέλους ήρθες. Λίγο ακόμα και θα έχανες το τσάι και ξέρεις ότι το σερβίρουμε με τα αγαπημένα σου βουτήματα μαρμελάδας!". Η λαίδη Μαρμελείντη κοιτούσε τρομοκρατημένη την συνομιλήτριά της. Μα, αυτή ήταν η κούκλα της η Ζορζέτ. Πριν προλάβει να μιλήσει, από τις σκάλες του κουκλόσπιτου, είδε να κατεβαίνει ενθουσιασμένη, η άλλη κούκλα της, η Αντουανέτ. "Επιτέλους!" της είπε "θα έχανες το τσάι και την καθιερωμένη βόλτα στην πόλη.". Η μικρή μας φίλη, μόλις με τα βίαια κατάφερε να ψελλίσει "Πού είμαι; Ποια πόλη; Εσείς με φέρατε;". Η Ζορζέτ, την πήρε από το χέρι και την οδήγησε στην μεγάλη τραπεζαρία. Το τραπέζι ήταν έτοιμο, όπως ακριβώς το είχε ονειρευτεί. Από τα μεγάλα παράθυρα μπορούσε να αντικρίσει τον δρόμο μίας πόλης. Η Ζορζέτ την οδήγησε στην θέση της και την καθισούχασε λέγοντας "Έχουμε χρόνο για εξηγήσεις. Θα γυρίσεις το βράδυ σπίτι σου, αλλά προς το παρόν, ας απολαύσουμε το απόγευμά μας."

Η λαΐδη Μαρμελείντη χαλάρωσε και άρχισε να τρώει με όρεξη όλα τα γλυκίσματα, ενώ πρόσθεσε γάλα και πολλή ζάχαρη στο τσάι της. Το ίδιο έκαναν και οι δύο της φίλες. Μόλις τελείωσαν, η Αντουανέτ έτρεξε να φέρει τα καπέλα και τις εσάρπες για να ξεκινήσουν την βόλτα τους. Βγήκαν και οι τρεις από την πόρτα, αλλά προς έκπληξη της Λαΐδης Μαρμελείντη, δεν βρέθηκαν στο δωμάτιό της, αλλά σε έναν δρόμο γεμάτο κόσμο. Παιδιά (κουκλάκια) έπαιζαν, κυρίες (κούκλες) ψώνιζαν, εργάτες δούλευαν και μαγαζάτορες διαφήμιζαν το εμπόρευσμά τους. Εκτός από τα μαγαζιά στον δρόμο υπήρχαν όλων των ειδών οι καλλιτέχνες: Μίμοι, τραγουδιστές, οργανοπαίχτες, αλλά και ζωγράφοι. Σε ένα από αυτούς πήγε η Λαΐδη Μαρμελείντη και του ζήτησε να τις ζωγραφίσει σε αυτόν τον υπέροχο δρόμο. Φοβόταν ότι κάποια στιγμή θα τον ξεχνούσε. Η Αντουανέτ και η Ζορζέτ την αγκάλιασαν στοργικά.

Το υπόλοιπο απόγευμα πέρασε ξέγνοιαστα με τις τρεις φίλες να γελάνε, να μιλάνε και να χαζεύουν τις πολύχρωμες βιτρίνες. Τα φώτα του δρόμου άναψαν. Το βράδυ πλησίαζε γοργά και η ώρα του αποχαιρετισμού πλησίαζε. Γύρισαν στο κουκλόσπιτο. Αγκαλιάστηκαν κλαίγοντας και υποσχέθηκαν να τα ξαναπούνε σύντομα. Πριν προλάβει η Λαΐδη Μαρμελέντη να τις ευχαριστήσει, ακούστηκε το ρολόι. Η ώρα ήταν 8.

Ξύπνησε στο χαλί μπροστά στο κουκλόσπιτό της. Το φως είχε χαθεί και οι κούκλες της ήταν καθισμένες στην τραπεζαρία. “Ήταν όνειρο λοιπόν;”. Έκανε να σηκωθεί, απογοητευμένη, αλλά από την τσέπη της έπεσε μία ζωγραφιά. Ήταν η ζωγραφιά του δρόμου. “Ζορζέτ και Αντουανέτ είστε οι καλύτερές μου φίλες. Μην αργήσετε να με ξανακαλέσετε”. Με την άκρη του ματιού της είδε τις κούκλες της να της χαμογελούν!

Το τέλειο κουκλόσπιτο

Η ζωή στην αγέλαστη πόλη έχει μια χαοτική καθημερινότητα. Κάθε φορά που οι κούκλες έχουν να απασχοληθούν με κάτι, γίνεται μια αναστάτωση, μια βαβούρα και συνήθως προκαλούν ζημιές. Ευτυχώς υπάρχει μια κούκλα κάπως σοβαρή ή άψυχη, όπως τη λένε οι ντόπιοι. Αυτή κούκλα είναι η απρόσωπη κούκλα, γιατί είναι τόσο γεμάτη και καλυμμένη με τα υλικά επισκευής, που δεν μπορείς να την καθαροδεείς. Αυτή κούκλα κανονικά έπρεπε να ήταν στο κουκλόσπιτο, αλλά καθώς τη φορτώνανε έπεσε στο κουτί παιχνιδιών. Αυτός είναι ο λόγος που τα επισκευάζει όλα, γιατί θέλει να φανεί χρήσιμος σε μια πόλη που δεν είναι φτιαγμένη.

Κάποια στιγμή, μάλιστα, εξομολογείται...

«Στην εικόνα που βλέπετε φαίνεται η ζωή μου και για να ξέρετε είμαι ο άνθρωπος με τα λευκά ή ο Μάριος, όπως με φωνάζει η ιδιοκτήτριά μου. Βλέπετε, είμαι μια κούκλα σε ένα κουκλόσπιτο. Όμως δεν είμαι μια συνηθισμένη κούκλα όπως όλες οι άλλες της εικόνας. Έχω την ελεύθερη βούληση και μπορώ να κάνω ό,τι θέλω, ακόμα και αν δεν με παίζει η ιδιοκτήτριά μου. Σήμερα έχω πολλή δουλειά, έχω να επισκευάσω την καφετέρια, γιατί, όπως έπαιζε η μικρή σήμερα το πρωί, χάλασε ένα παράθυρο. Δεν πρέπει να μας βαρεθεί, γι' αυτό όλα πρέπει να είναι τέλεια, αλλιώς θα νιώσω πιο μόνος, αφού τη μόνη ώρα που μιλάω με τις άλλες κούκλες είναι όταν παίζει η μικρή».

Αυτή είναι η ιστορία του Μάριου, της λευκής απρόσωπης, για εμάς, κούκλας...

Μαριαλένα Λειβαδιά

Ένας ξεχωριστός κύριος

Ήταν κάποτε μια πόλη στην οποία επικρατούσε πάντα αναστάτωση. Όλοι ήταν μονίμως απασχολημένοι και στην καθημερινότητά τους ήταν πάντοτε σοβαροί και άψυχοι. Όποτε ένας τουρίστας έφτανε σ' αυτή την πόλη, πίστευε ότι όλοι οι κάτοικοι ήταν κούκλες. Δεν είχε όμως και άδικο, γιατί όλοι ήταν αγέλαστοι μέχρι που νόμιζες ότι ήταν απρόσωποι.

Μια συνηθισμένη μέρα, καθώς όλοι κατευθύνονταν προς τις δουλειές τους, ακούστηκαν φωνές από ένα μαγαζί, αλλά κανένας δεν έδωσε σημασία. Ξαφνικά βγήκε απ' το μαγαζί ένας κύριος και άρχισε να φωνάζει: «κλέφτης, κλέφτης!». Τότε όλοι γύρισαν και τον κοίταξαν παραξενεμένοι, καθώς ποτέ κανένας στην πόλη δεν είχε κάνει κάτι που να αποσπάσει την προσοχή των υπολοίπων. Καθώς λοιπόν εκείνος ο κύριος το είχε προσπαθήσει και τα είχε καταφέρει, τους φαινόταν σαν εξωγήινος, κάποιος πολύ διαφορετικός, κι έτσι δεν πρόσεξαν τον κλέφτη που έφυγε φουριόζος. Έτσι κι ο κύριος, μην έχοντας άλλη επιλογή, απάντησε σε όλες τις ερωτήσεις τους αποκαλύπτοντας ότι στην παλιά του πόλη όλοι είχαν συναισθήματα, εκφράσεις, έπαιζαν και συζητούσαν μεταξύ τους.

Αυτά ήταν αλήθεια. Ο κύριος αυτός δεν ήταν ντόπιος, είχε μετακομίσει εκεί πριν λίγους μήνες. Στην αρχή τού φαίνονταν όλα τόσο περίεργα, καθώς στην πόλη όπου ζούσε παλιά όλοι ήταν φυσιολογικοί και κοινωνικοί. Έτσι προσπαθούσε να προσαρμοστεί, αφήνοντας πίσω την παλιά του ζωή με τα αισθήματα και τις εκφράσεις. Την ημέρα, όμως, που μπήκε μέσα στο μαγαζί του ο κλέφτης και τον λήστεψε, δεν άντεξε, βγήκε έξω και άρχισε να φωνάζει βγάζοντας από μέσα του τον θυμό που έκρυβε.

Μετά απ' αυτό το περιστατικό μαζεύτηκε πολυκοσμία γύρω του. Τότε όλοι άρχισαν να τον ρωτάνε ποιος ήταν, τι έκανε και από πού ήρθε. Αυτός, όμως, δεν απάντησε σε καμιά ερώτηση, μη θέλοντας να συνειδητοποιήσει ότι μόλις είχε αναστατώσει μια ολόκληρη πόλη. Έφυγε λοιπόν και πήγε στο σπίτι του.

Την επόμενη μέρα ξύπνησε και είδε ένα πλήθος μαζεμένο έξω απ' την πόρτα του. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν παραξενευτεί τόσο από αυτό που είχε γίνει, που ήθελαν να μάθουν περισσότερα για το άτομο αυτό. Από εκείνη τη μέρα, η πόλη αυτή έγινε μία συνηθισμένη πόλη, με εξωστρεφείς και ευγενικούς πολίτες, και αυτό χάρη στον κύριο ο οποίος είχε φανερώσει στους ανθρώπους την καλή πλευρά της ζωής, μακριά από το χάος και τη σοβαρότητα, που για κάποιο λόγο οι άνθρωποι αυτοί δεν γνώριζαν.

Ευδοκία Κουσουρή

Το μαγεμένο κουκλοθέατρο

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια μουντή και μονότονη πόλη, όπου η καθημερινότητα ήταν πολύ βαρετή, υπήρχε ευτυχώς ένα και μοναδικό κουκλοθέατρο. Έφερνε τόση χαρά στους πάντα σοβαρούς πολίτες αυτής της πόλης, που κάθε Κυριακή που παιζόταν ένα έργο μαζεύονταν όλοι μικροί, μεγάλοι, υγιείς και κάπως κρωμένοι. Δεν ήθελαν να χάσουν καμία παράσταση, τόσο μεγάλη ήταν η επιθυμία τους για λίγο γέλιο και χαρά, που έκαναν τα πάντα έτσι ώστε να τις παρακολουθήσουν και να γίνουν λίγο πιο χαρούμενοι.

Όμως, αυτό το κουκλοθέατρο είχε κάτι το μαγικό, το υπερφυσικό, το απροσδόκητο. Οι κούκλες ήταν μαγεμένες. Μόλις έφευγε ο μαριονεττίστας από το δωμάτιο, όλες έκαναν γλέντι τρικουβερτο. Τι γέλια, τι χαρές, τι φωνές γέμιζαν όλο το δωμάτιο που παίζονταν τα έργα. Εκτός από αυτούς που γλεντούσαν, υπήρχαν και αυτοί που επισκεύαζαν τις ζημιές που έκαναν οι υπόλοιποι. Επιπρόσθετα, άλλοι έβγαιναν έξω στους δρόμους για να κάνουν τη βόλτα τους ή να παίξουν κανένα παιχνίδι. Άλλοι, πήγαιναν εκεί που φυλούσε τα ρούχα και τα φορέματα όλων των μαριονεττών και τα δοκίμαζαν για να δουν ποιο από όλα τούς πάει καλύτερα. Τι πανέμορφες φορεσιές έκαναν, τι κοστούμια φορούσαν δεν περιγράφεται, τόση ήταν η ομορφιά αυτών των ρούχων. Μα σαν έμπαινε μέσα ο μαριονεττίστας, γινόταν μια ξέφρενη αναστάτωση για να προλάβουν να πάρουν τις αρχικές τους θέσεις οι μαριονέττες του μαγεμένου κουκλοθέατρου. Έτσι κατάφεραν, ή καλύτερα πίστευαν ότι ο μαριονεττίστας δεν είχε υποψιαστεί τίποτα, γιατί έτσι και το μάθαινε θα έβαζε τα καημένα τα

μαριονεττάκια, που είχαν λιώσει στο παιχνίδι, να παίζουν μόνα τους τα έργα, που πιστέψτε με ήταν αρκετά κουραστικό.

Ο μαριονεττίστας όμως δεν άργησε να υποψιαστεί και να καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά όσες φορές έφευγε από το κουκλοθέατρο. Μάλιστα, πολλές φορές είχε παρατηρήσει ότι υπήρχαν κομφετί, σπασμένα τζάμια, σχισμένα και τσαλακωμένα ρούχα, που δεν υπήρχαν πριν φύγει. Όμως, το αποκορύφωμα έγινε όταν «ο άντρας με τα λευκά», ο πιο περίεργος, ο πιο αντιπαθητικός και απασχολημένος κύριος, δεν άκουσε τα κλειδιά στην πόρτα με τη βαβούρα, τη φασαρία και το χάος που γινόταν, έτσι ώστε όλοι να είναι στις αρχικές τους θέσεις. Έτσι έγινε το μοιραίο.

Όταν είδε ο μαριονεττίστας την κατάσταση, έπνιξε μια κραυγή και ανοιγόκλεινε τα μάτια του μέχρι να συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε. Η εικόνα ήταν τόσο περίεργη, που ακόμα και ένας επιστήμονας θα σοκαριζόταν όσο και ο μαριονεττίστας εκείνη τη στιγμή. Το θέατρο ήταν εκπληκτικό: όλες οι μαριονέττες στη θέση που τις είχε τοποθετήσει προηγουμένως ο μαριονεττίστας και «ο άντρας με τα λευκά» να επισκευάζει ένα σπασμένο πανό που είχαν σπάσει δυο μικρά παιδιά. Αμέσως τσίριξε και έφυγε τρέχοντας από το κουκλοθέατρο. Μάλιστα, οι θρύλοι λένε πως από τότε που είδε τη λευκή κούκλα να περπατάει μόνη της, τρελάθηκε και δεν τον είδε ποτέ κανείς μετά από εκείνο το περιστατικό.

Ευτυχώς, από τότε μέχρι σήμερα οι κούκλες παίζουν ελεύθερα τις δικές τους φανταστικές παραστάσεις, που ξετρελαίνουν τον κόσμο ακόμη και σήμερα, βασισμένες στην καθημερινότητα, αλλά με πολύ γέλιο και χαρά. Έτσι, η μονότονη και αγέλαστη πόλη είναι τώρα χαρούμενη και ευτυχισμένη, πιο πολύ από κάθε άλλη στιγμή.

Αλεξάνδρα Παπαγγελέτου

Μαριονέττες

Κάποτε ζούσε ένας ξυλοκόπος ο οποίος έφτιαχνε κούκλες με πολλή αγάπη, τόσο που έμοιαζαν σαν ζωντανές. Όλες τις κούκλες που έφτιαχνε τις έβαζε σε ένα μεγάλο κουκλοθέατρο και όταν έμπαινε μέσα ήταν σαν να βρισκόταν σε μια παλιά πόλη φτιαγμένη από κούκλες.

Η πόλη αυτή ονομαζόταν «Αγέλαστη», γιατί καμιά κούκλα δεν χαμογελούσε ποτέ. Όλοι ήταν απασχολημένοι, είχαν πολλή δουλειά, όχι μόνο στα καταστήματα αλλά και στα σπίτια. Επιπρόσθετα, στην πόλη υπήρχε πολυκοσμία, καθώς ο ξυλοκόπος είχε κατασκευάσει πολλές κούκλες, όπως άντρες, γυναίκες, παιδιά. Επίσης, ο ξυλοκόπος κατασκεύαζε κούκλες απρόσωπες και αγέλαστες, γιατί δεν ήθελε να εκφράζουν τα συναισθήματά τους. Στόχος του ήταν οι κούκλες να είναι σοβαρές και υπάκουες, για να τις πουλάει και να πλουτίζει. Έτσι, οι κούκλες ζούσαν μέσα στο άγχος και ήταν σοβαρές και αγέλαστες.

Όταν έμπαινε στην Αγέλαστη πόλη ο ξυλοκόπος, όλες οι κούκλες ήταν αμίλητες και άκουγαν προσεκτικά τα παραμύθια που τους έλεγε. Μια μέρα όμως, κάποιες κούκλες, μετά από συζήτηση, κατάλαβαν ότι ο ξυλοκόπος τις εκμεταλλεύεται και αποφάσισαν να επαναστατήσουν και να τον εξορίσουν.

Η ιδέα διαδόθηκε γρήγορα σε όλη την πόλη. Τότε, ο λαός ξεσηκώθηκε και επικράτησε αναστάτωση. Οι κούκλες έδωσαν μεγάλο αγώνα για να απελευθερωθούν από τον ξυλοκόπο και τελικά τα κατάφεραν.

Μόνο όταν οι κούκλες ένιωσαν ελεύθερες, κατάφεραν να αισθανθούν χαρά και ευτυχία κι έτσι βρήκαν το χαμένο τους χαμόγελο και έζησαν αυτές καλά κι εμείς καλύτερα!

Ζωή Βουλαλά

Σε άλλο σύμπαν

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα άλλο χαοτικό σύμπαν όπου όλοι οι κόσμοι ήταν ανακατωμένοι, υπήρχε ένας πλανήτης που κατοικούνταν από κούκλες. Η καθημερινότητά τους ήταν περίπου σαν τη δική μας. Πήγαιναν στη δουλειά τους, στο σχολείο ... Η διαφορά του με τον κόσμο μας ήταν ότι οι κάτοικοι ήταν απρόσωποι, σοβαροί, αγέλαστοι, υπάκουοι, όλη μέρα απασχολημένοι και γενικά ήταν κάπως άψυχοι.

Καθημερινά, υπήρχε μια αναστάτωση. Κάποιοι κάτοικοι αναρωτιούνταν γιατί υπήρχε η αναστάτωση αυτή. Ωσπου, μετά από χρόνια, ανακάλυψαν πως εξωγήινοι από άλλα σύμπαντα πήγαιναν και άρπαζαν τον κόσμο τους, με σκοπό να γίνουν κουκλοθέατρο. Μάλιστα, μόλις τελείωναν κάμποσες παραστάσεις, τους γύρναγαν πίσω στις πόλεις τους, απρόσωπους και σοβαρούς.

Όμως, δυστυχώς, δεν υπήρχε λύση για αυτό, μέχρι που οι κουκλοεπιστήμονες δημιούργησαν ένα παράξενο μηχάνημα που έδιωχνε όλα τα διαστημόπλοια από ξένους πλανήτες. Έτσι, μετά από έναν μακροχρόνιο πόλεμο οι κούκλες νίκησαν και από εκείνη τη στιγμή και μετά ήταν όλοι χαρούμενοι και πρόσχαροι.

Παραμύθι

Οι απρόσωπες κούκλες είναι απασχολημένες στην πόλη. Η πολυκοσμία δημιουργεί ένα χάος, μια αναστάτωση. Ξαφνικά ακούγονται φωνές και το αγόρι που δουλεύει στο κουκλόσπιτο βγαίνει έξω γεμάτο μελανιές. Μαζί του όμως βγαίνει και ο σοβαρός θεατράρχης Αγέλαστος. Συνεχίζει να ουρλιάζει μπροστά στο παιδί, ωρύεται και υποστηρίζει πως ο μικρός είναι ανυπάκουος και φιλοχρήματος, αφού τον έπιασε να κλέβει λεφτά από το ταμείο του θεάτρου.

Οι άψυχοι περαστικοί δεν δίνουν σημασία στον μικρό. Κάποια στιγμή βγαίνει από το κατάστημά του και ο βιβλιοπώλης. Εκείνος ήξερε πως ο άψυχος θεατράρχης ήταν φιλάργυρος και έψαχνε αφορμή για να διώξει τον μικρό του υπάλληλο. Ο βιβλιοπώλης άκουγε καιρό τις φωνές τους, αλλά δεν μπορούσε να δράσει αλλιώς.

Επιτέλους πήρε τον μικρό και τον πήγε στο μαγαζί του, τον περιποιήθηκε και του έδωσε θέση στο δικό του μαγαζί. Έτσι το παιδί δούλεψε από τότε με καλά λεφτά και ανθρώπινες συνθήκες.

Τα γενέθλια της μαμάς

Η οικογένεια Χόλαντ, κάποτε, είχε τέσσερα άτομα, αλλά δυστυχώς τώρα αποτελείται μόνο από τα δύο κορίτσια, τη Τζίνι και εμένα την Τζόρτζια, η οποία γράφω αυτή την ιστορία το 1981. Σκοπός μου είναι να περάσω ένα μήνυμα στους συνανθρώπους μου, ότι πρέπει να εκτιμούν κάθε στιγμή από τη ζωή τους και των δικών τους ανθρώπων.

Ήταν τα γενέθλια της μητέρας και όπως κάθε χρόνο ο πατέρας μας, ο Πολ, διοργάνωνε μια γιορτή, και όταν λέω γιορτή εννοώ ένα ωραίο τραπέζι σε μια μεγάλη αίθουσα, σε ένα ωραίο κέντρο της πόλης, που όλοι ήταν καλεσμένοι, ή μπορεί και να πηγαίναμε και ένα ταξίδι κάπου ωραία και εξωτικά, όπως μας άρεσε. Όμως τη χρονιά εκείνη του 1965 ήταν όλα πολύ διαφορετικά και τίποτα από τα συνηθισμένα δεν πραγματοποιήθηκε.

Ο μπαμπάς ήταν σε άσχημη κατάσταση στο νοσοκομείο του Μάντσεστερ λόγω ενός ατυχήματος με το αμάξι προς τον δρόμο του για την δουλειά του. Μας ενημέρωσαν οι αστυνομικοί. Η μαμά μας δεν ήταν καλά για ώρες, ήταν χλωμή, άσπρη, είχε χάσει τα λόγια της. Εμείς, εγώ και η αδερφή μου, δεν μπορούσαμε να κάνουμε αρκετά, είμασταν δώδεκα χρονών από ό,τι θυμάμαι.

Ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο, το σήκωσε η Τζίνι, ήταν από το νοσοκομείο, ο πατέρας ήθελε να μας δει και να μας πει τα τελευταία λόγια του, που δεν ακούσαμε ποτέ. Εκείνο το απόγευμα ήταν το τελευταίο του πατέρα, δεν προλάβουμε να τον αποχαιρετήσουμε, δεν πήγαμε ποτέ στο νοσοκομείο. Ήταν Τετάρτη και απεργούσαν τα μέσα μαζικής μεταφοράς, απεργούσαν με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να πάμε στο νοσοκομείο, τουλάχιστον να δούμε για τελευταία φορά τον πατέρα.

Τώρα, εγώ και η αδερφή μου μένουμε μαζί στο ίδιο σπίτι όπου μεγαλώσαμε. Η μητέρα μας απεβίωσε από νευρική ανορεξία λόγω της στεναχώριας που είχε από εκείνη την μέρα.